

Țara părinților

Ana Blandiana

Părul îmi ajungea până la pământ
Și treizeci de ani
Mi se părea o vârstă atât de îndepărtată
Încât nu credeam cu putință
Să o ating vreodată,
Plină de cruzime lunecam
Dinspre țara părinților
Spre o lume încă neinventată.

Lumea nu s-a inventat nici acum,
Părul nu mai mi-e atât de lung,
Treizeci de ani e numai merinde pe drum,
Dar în țara părinților ce n-aș da să ajung!

Dar în țara părinților
Se ajunge întotdeauna târziu,
Numai când totu-i pustiu,
Și doar în lumina de lună
Se mai strâng împreună,
Sub tăiații castani,
Umbre de tați condamnați
Și mame de treizeci de ani
Pieptănând
Fete cu plete
Până-n pământ.